കർക്കടകം – രാമായണമാസമായിത്തീരും മുമ്പേ

സി. രാജഗോപാലൻ

ആത്മീയമായ ഇന്റേണൽ ഡെക്കറേഷന്റെ പരസ്യചിത്രം പോലെ പോസ് ചെയ്തെടുത്ത രാമായണമാസാചരണത്തിന്റെ വിഷ്വലുകളൊന്നും സങ്കല്പിക്കാൻ പോലും കഴിയാതിരുന്ന, പണ്ട് പണ്ടുള്ള, എന്നുവെച്ചാൽ കാൽ നൂറ്റാണ്ടു മുമ്പുള്ള പാവം കർക്കിടക കാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചില ഓർമ്മകളാണ്.........

പകൽ മുഴുവൻ പെരുമഴയിൽ പാടത്ത് പണി ചെയ്ത്, അന്തിയിൽ കുളിച്ച് തോർത്തി ഭസ്മം തൊട്ട് ഉണങ്ങിയതുടുത്ത് ഉമ്മറക്കോലായിൽ കത്തിച്ചുവച്ച മണ്ണെണ്ണവിളക്കത്ത്, കല്ല്യാണം കഴിയാതെ തല നരച്ചു തുടങ്ങിയ ചെറിയമ്മ രാമായണം വായിക്കാനിരിക്കും. ക്ഷീണം കലർന്ന ഈണത്തിലുള്ള ആ വായനയുടെ വിഷാദ വീചികളിലൂടെ ബാല്യകാല നൊമ്പരങ്ങളുടെ കടലാസുതോണിയിൽ കർക്കിടകത്തിന്റെ അജ്ഞാതമായ ഇരുളാഴികളിലേക്ക് ഒഴുകിയകലുന്ന മനസ്സുമായി ഒരു കൊച്ചു കുട്ടി. ഈറൻ കാറ്റുമായി തൊട്ടുകളിക്കുന്ന വിളക്കിന്റെ നാളവും നോക്കി നിശ്ചലനായി ഇരുന്നിരുന്നു.

ഇടിവെട്ടീടും വണ്ണം വിൽമുറിഞ്ഞൊച്ചകേട്ട
നടുങ്ങി രാജാക്കന്മാർ ഉരഗങ്ങളേപ്പോലെ
മൈഥിലി മയിൽപ്പേടപോലെ സന്തോഷം പൂണ്ടാൾ
കൗതുകമുണ്ടായ് വന്നു ചേതസി കൗശികനും

എന്ന് ചൊല്ലിക്കേൾക്കുമ്പോൾ ഒന്നും മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും ഇടിമിന്നൽ അവന്റെ മനസ്സിൽ പൊടിഞ്ഞു. മയിൽപ്പീലി അവന്റെ കവിളിലുരുമ്മി.

പിന്നീട് മുതിർന്നപ്പോൾ അലങ്കാരങ്ങൾക്ക് അർത്ഥകല്പന സാധ്യമായപ്പോൾ അധികാരത്തിന്റെ സർപ്പവിഷം ചുമക്കുന്ന രാജശിരസ്സുകൾ ത്രേതായുഗത്തിൽ മുറിഞ്ഞ വില്ലിന്റെ ഇടിമുഴക്കം കേട്ട് ഞെട്ടുന്നതും ഇപ്പോഴും നിലക്കാത്ത ആ ഇടിമുഴക്കം വിപ്ലവാവേശങ്ങൾക്ക് പുതിയ വസന്തമണയ്ക്കുന്നതും നിറം ചാലിച്ച ഭാവനാചിത്രങ്ങളായ് വളർന്നു. പക്ഷെ, ഒരു ക്ഷണമാത്രയിലെ അന്തിച്ചോപ്പുമാത്രമായ് അതും മാഞ്ഞപ്പോൾ ജീവിതമെന്നത് ആത്മീയതയുടേയും ഭൗതികതയുടേയും വരമ്പുകളൊക്കെയും കവിഞ്ഞൊഴുകുന്ന സർറിയലിസമാണെന്നും അനുഭവമായി.

ചൂടാത്ത മൺകുടത്തിൽ വെച്ച വെള്ളം പോലെയും നദിയിലൊഴുകുന്ന പൊങ്ങുതടി പോലെയും കാച്ചിപ്പഴുത്ത ഇരുമ്പിൽ വീണ വെള്ളത്തുള്ളി പോലെയും മർത്ത്യജന്മം എത്രയും ചഞ്ചലവും ക്ഷണഭംഗുരവുമെന്ന ലക്ഷ്മണോപദേശത്തിന്റെ അർത്ഥം അറിയാൻ തുടങ്ങിയ കാലത്ത് (അതായത് സോവിയറ്റ് റഷ്യയുടെ പതനത്തിനും മുമ്പേ) തോന്നിത്തുടങ്ങിയതാണ് ആത്മീയതയുടെ അടിത്തറയിൽ മാത്രമേ സോഷ്യലിസത്തിന്റെ മേൽക്കൂര പണിയാവൂ എന്ന്.

അമ്പലം പൊളിച്ചാലും പള്ളി പൊളിച്ചാലും മനുഷ്യൻ തകർക്കുന്നത് ദൈവത്തിന് മനുഷ്യൻ തന്നെ പണിതുകൊടുക്കുന്ന കൂരയാണ്. ദൈവം, മനുഷ്യൻ ഇരുത്തുന്നിടത്ത് ഇരിക്കുകയും ഇറക്കി വിടുന്നിടത്തു നിന്ന് ഇറങ്ങിപ്പോവുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു പാവം കുടിയാനായി അഭിനയിക്കുന്ന നാടകനടനാണ്. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചിന്തിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യബോധം, അതോടൊപ്പം അമ്പലം കാണാനാഗ്രഹിക്കുന്ന അഹിന്ദു(!) സുഹൃത്തിനേയും കൂട്ടി അകത്തു കയറുമ്പോൾ 'അവരുടെ' കണ്ണിൽ ഇവൻ പെടരുതേ എന്ന് ഉള്ളിലെ ഭഗവാനോടീ ഭഗവതിയോട് പ്രാർത്ഥിക്കുവാനുള്ള മനസ്സ്, ദൈവം അമ്പലത്തിനകത്തോ പുറത്തോ എന്ന് അന്ധവിശ്വാസി(?)യോട് തർക്കിക്കുവാനുള്ള യുക്തിബോധം, അകത്തും പുറത്തുമുണ്ടെന്ന് യുക്തിവാദിയോട് സമർത്ഥിക്കുവാനുള്ള സർഗ്ഗബോധം ഇതൊക്കെയുമാണ് രാമായണവും ജ്ഞാനപ്പാനയും ഭഗവത്ഗീതയും അസമർത്ഥമായി കടഞ്ഞപ്പോൾ പോലും കിട്ടിയത്. അല്ല, അത്രയുമല്ല,

'വനദേവതമാരേ! നിങ്ങളുമുണ്ടോ കണ്ടു
വനജേക്ഷണയായ സീതയെ സത്യം ചൊൽവിൻ
മൃഗസഞ്ചയങ്ങളേ നിങ്ങളുമുണ്ടോ കണ്ടു
മൃഗലോചനയായ ജനക പുത്രി തന്നെ?
പക്ഷിസഞ്ചയങ്ങളേ നിങ്ങളുമുണ്ടോ കണ്ടു
പക്ഷ്മളാക്ഷിയെ മമ ചൊല്ലുവിൻ പരമാർത്ഥം.
വൃക്ഷ വൃന്ദമേ പറഞ്ഞീടുവിൻ പരമാർത്ഥം
പുഷ്കരാക്ഷിയെ നിങ്ങളെങ്ങാനുമുണ്ടോ കണ്ടു........'

എന്നു വായിച്ച നാൾ തൊട്ട് ഇങ്ങനെ വിലപിക്കുന്ന ഒരു കാട്ടുജാതിക്കാരൻ ഉള്ളിൽ വളർന്നതുകൊണ്ട് ഒരു പരിസ്ഥിതി പ്രവർത്തകനാ(?)കേണ്ടിയും വന്നു.

ഇനിയുമേറെയുണ്ട്. എങ്കിലും ഒന്നുകൂടി മാത്രം പറയാം.

'പുന്നാമ മാകം നരകത്തിൽ നിന്നുടൻ
തന്നുടെ താതനെ ത്രാണനം ചെയ്യാൽ
പുത്രനെന്നുള്ള നാമം വിധിച്ചു
ശക്ത പത്ര സമുത്ഭവനെന്നറിഞ്ഞിട്ട നീ...'

എന്ന തത്വം പറച്ചിൽ രാമനെ കാട്ടിലയക്കാൻ കൈയേറ്റി പ്രയോഗിച്ച ഒരു ക്ലാസിക്കൽ സോപ്പായിട്ടേ ഇന്നോളവും തോന്നിയിട്ടുള്ളൂ.

ഇന്നത്തെ 'ആന്റി ബാക്ടീരിയൽ ഡിഷ് വാഷ് ' പോലെ 'അണുക്കളെയെല്ലാം തറ പറ്റിക്കുന്ന' സോപ്പുകൾ ഇതിഹാസകാലം മുതൽക്ക് ഉണ്ട് എന്നാണ് വിചാരിക്കേണ്ടത്.

അന്ന് ഇന്നത്തേപ്പോലെ രാമായണത്തിന് മാസാചരണമൊന്നുമില്ല. എന്നും വായിക്കുമായിരുന്നു ചെറിയമ്മ രാമായണം. സസ്യലതാദികളും പക്ഷിമൃഗാദികളും കേൾക്കുന്നത്ര ഉറക്കെ ചൊല്ലണം എന്ന് മുത്തശ്ശി പറയുന്നത് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. കർക്കിടകത്തിന്റെ ഓർമ്മകളിൽ നിറയെ ജല-ഹരിത ഘനശ്യാമ ചിത്രങ്ങളാണ്.

കുടം കമിഴ്ത്തിയപോലെ മഴക്കാറു പൊതിയുമ്പോഴുള്ള ഇരുൾച്ച. നോക്കുന്നിടത്തൊക്കെ തിരയിളക്കുന്ന കടുംപച്ച. കുടിച്ചു കുടിച്ച് തല നേരെ നിൽക്കാതെ ചാഞ്ഞും ചെരിഞ്ഞുമാടുന്ന മരങ്ങൾ. ഭൂമിയുടെ രോമകൂപങ്ങൾ തോറും കിനിയുന്ന ഉറവകൾ. തൊടിയിലെ തെങ്ങിൻ തടവും പൊട്ടക്കുഴിയും നീലസമുദ്രം. ചെരുവുകളിലൊക്കെയും വെള്ളത്തിന്റെ ഒഴുക്ക്. താഴ്കളിലൊക്കെയും വെള്ളത്തിന്റെ നിരപ്പ്. ഒഴുക്കുവെള്ളത്തിന്റെ പലമാതിരി ഒച്ചകൾ. ഇടക്കിടക്ക് ചുവന്നു പൊങ്ങുന്ന മലവെള്ളം വാർന്നൊഴിയുമ്പോൾ കയറിവരുന്ന പാമ്പുകൾ. ഇടത്തോർച്ചകളിൽ ആയിരം സൂര്യന്മാർ ഒരുമിച്ചുദിക്കുന്നു. വെട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന വഴുക്കപ്പാറകൾ. നോക്കിയിരിക്കെ വെയിലു മായ്ച്ച് വളരുന്ന മഴക്കാറ്. ദൂരെ മലകളേയും മരങ്ങളേയും വെള്ളപ്പുടവയിലൊളിപ്പിച്ച് ഇരമ്പിയെത്തുന്ന മഴ.

വീട്ടിനകത്ത് അടഞ്ഞ മുറിയിൽ പനിച്ചൂര്. കരിമ്പടച്ചൂര്. അടുക്കളയിൽ ആവി പറക്കുന്ന പൊടിയരിക്കഞ്ഞി. തോട്ടി കുത്തിയ പച്ചപ്ലാവില ചുടുകഞ്ഞിയിൽ മുങ്ങുമ്പോഴുള്ള ഗന്ധം. രുചിക്ക് മൺഭരണിയിലിട്ടുവെച്ചിരുന്ന ഉപ്പുമാങ്ങയുടെ ചെത്ത്. ചൊടിക്ക് ചാലിക്കാൻ ചീനമുളക്. പുലർച്ചെ വെറും വയറ്റിൽ കാട്ടുതുളസി വേരും ചുക്കും ചതച്ചിട്ട കഷായം.

പനി വിട്ടുമാറിയാൽ എണ്ണ തേച്ച് ഇഞ്ച ചതച്ച് വിസ്തരിച്ച കുളി. പത്തിലക്കറി കൂട്ടി ഊണ്. കുമ്പളം, മത്തൻ, പയറ്, ചീരകൾ, വെണ്ട, വഴുതിന, അമര, കയ്പ.... തൊടി നിറയെ ഇലക്കറികൾ. പച്ചക്കറികൾ. താനെ മുളച്ചുപൊന്തിയവ. പുതുമഴക്കു നട്ടുവളർത്തിയവ. മിഥുനം-കർക്കിടകത്തിലാണ് പള്ളിയാൽപ്പണി.

തട്ടുതട്ടായ നിലമാണ് പള്ളിയാൽ. മഴ മാത്രം ആശ്രയം. മാനപ്പള്ളിയാൽ എന്നും പറയും. തൊടിയിൽ തന്നെ അടിക്കാടായി നിർത്തിയ ഭാഗമുണ്ട്. അതൊക്കെ അരിഞ്ഞ് കണ്ടത്തിൽ ചിന്നും. കന്നിനെ പൂട്ടി തോല് (വള്ളുവനാട്ടിൽ പച്ചിലക്കു പേര്) മണ്ണിനടിയിലാക്കും. മീതെ തൊഴുത്തിനു പിന്നിലെ കുഴിയിൽ നിന്നെടുത്ത ചാണകം ഇടും. പഴക്കും ചെല്ലിക്കും. ചേറു പൂശി വരമ്പു മിനുക്കും. നാലു ചാൽ കൂടി പൂട്ടും. തുടർന്ന് മരം പൂട്ടി ഈർച്ച. പിന്നെ നാട്. പൊടിഞാറ് പറിച്ചുനടും. ഒക്കെ ഉത്സവമാണ്. പള്ളിയാൽപ്പണി തീരുവോളം സ്കൂളിൽ പോക്കില്ല.

കർക്കിടകപ്പുലർച്ചെ ശീപോതിയെ വരവേൽക്കാൻ മോന്തായം മുതൽ പത്തായം വരെ തട്ടിയടിക്കും. നിലമൊക്കെ തേച്ചുതുടക്കും. മരപ്പണികൾ പാറകത്തിലയിട്ട് ഉരച്ചുകഴുകും. കർക്കിടകസംക്രമത്തിന് പൊട്ടിയെ ദൂരെ കളയും. പഴമുറത്തിൽ നിരത്തിയ മുത്തി മുറങ്ങളിൽ കരിക്കട്ട, മഞ്ഞൾ, ചുണ്ണാമ്പ്, കറ്റിച്ചൂല് തൊടിയുടെ അറ്റത്ത് കൊണ്ടുപോയി വലിച്ചെറിയും. പോകുന്ന പോക്കിന് വായ്ക്കാരിയുണ്ട് പൊട്ടീ പോ..........

തിരിച്ചു വരവ് മുങ്ങിക്കുളിച്ച്.

ഒന്നാന്തി കരിം പുലർച്ചെ മച്ചിലിരുട്ടിൽ വിളക്കു വെക്കും. വാൽക്കണ്ണാടി പ്രതിഷ്ഠിക്കും. താളിലയിൽ ദശപുഷ്പങ്ങളൊരുക്കും. അലക്കിയ മുണ്ടും സിന്ദൂരച്ചെപ്പും ആവണിപ്പലകയിലൊരുക്കും. ശീപോതിയെ വെക്കുന്നതും ചെറിയമ്മ. ദശപുഷ്പങ്ങൾ പറിച്ചെടുത്ത് ഒന്നിച്ചു കെട്ടി വേര് കുഴമണ്ണിൽ പൊതിഞ്ഞ് പുരമേലും തൊഴുത്തിന്മേലും കുത്തും.

കുട്ടികളുടെ കണ്ണിൽ മച്ചിലെ ശീപോതിവിളക്ക് നാൾക്കുനാൾ വളരും. വളർന്നുവലുതായി ചിങ്ങപ്പുലരിയിൽ മഴയൊഴിഞ്ഞ ആകാശത്തിലെ സൂര്യനായി വിളങ്ങും. അപ്പോൾ മോടൻ വിതകൾ വിളയും. മഴവില്ലുതിരും. പുതുമുള പൊങ്ങും. മുക്കുറ്റി ചിരിക്കും. തുമ്പ കൺമിഴിക്കും. തുമ്പികൾ പറക്കും......

അങ്ങനെ മഴക്കുളിരിൽ നീന്തി ഇലപ്പടർപ്പ് വകഞ്ഞ് പൂക്കളത്തിലേക്കും ചിങ്ങക്കതിർക്കളത്തിലേക്കും ഒരോണത്തുമ്പിയായി പറന്നു പറന്നു പറന്ന്..........